

תורייע - מ"ג ע"ב

בצלם יתהלך איש. ובאותו הצלם משפטים (נמצאים) ימי האדם ותלויים בו. זהו שפטות (איוב ח) כי חמול אナンנו ולא נדע כי צל ימינו עלי הארץ. כי צל ימינו ונדי. ומיום שפטערת האשה עד הימים שמולדתה, לא יודעים בני אדם את מעשי הקדוש ברוך הוא כמה הם גודלים וכמה הם עליונים. זהו שפטות (הלים ק) מה רבו מעשיך ה' וגוי.

בא ראה, כל רוחות העולם כלולות זכר ונkeh, וכשיותאות, יוצאות זכר ונkeh, ולאחר כך נפרדים ברכיהם, אם זוכה האדם, אמר כך מזוהים יחד. והינו בת זוגו, ומתחברים בזוג (ג"ג) אחד בכל רוח וגוף, שפטות (בראשית א) תוצאה הארץ נפש חייה למינה. מה זה למינה? איתה רוח האדם שיזיאת זוגו שדוימה לו. ומה זה הארץ? כמו שנאמר רקמתי במתניות הארץ, והנה רקמתי יוצאים נפש חייה, כמו מפנה יוצאים נפש חייה, והוא שbearנו, תוצאה הארץ ונדי, כמו הרראשון, וזה שפטות (שם ג) ומפרי הארץ אשר בתוך הגן. ומפרי הארץ זה הקדוש ברוך הוא. אשר בתוך הגן - אשר בתוך האשה שנייה, והוא אשה כיבית. ולא כליל דבר זכר ונkeh כחיה. ולא כויל זכר, בתיב. רוניקבא, כפום אורחות דעלמא, דאיןון, גרמו ליה, דלא מתחברן, כמה דנפקן מלעליא מלמעלה זוגות.

משום שאדם הראשון זוגות חטא לkadush ברוך הוא, ועל כן נפרדים לשיותאים מלמעלה, עד שיתה רצון לפני הקדוש ברוך הוא. אם זוכה אדם, נותנים לו זוגתו, ואם לא - מפרידים אותה ממנה, ונונתנים אותה לאחר, מולדים בנים שלא בראו. ועל זה פתוב (שם ו) לא יدون רוחי

יומוי דבר נש, ופלין ביה, אך הוא דכתיב, (איוב ח) כי תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי הארץ. כי צל ימינו וקאי. וכן יומא דמתעbara אתחא עד יומא דאולידת, לא ידען בני נשא עובDOI דקדושא בריך הוא, ומה איינון רברבין, וכמה איינון עלאין. אך הוא דכתיב, (הלים ק) מה רבו מעשיך יי' וגוי.

הא חז, כל רוחין דעלמא כלילן דבר ונוקבא, וכד נפקין, דבר ונוקבא נפקין, ולכתר מתפרקן בארכיהו, اي זכי בר נש, לבתר מזדווגי בחדא. והיינו בת זוגו, ומתחברן בזוגא (ס"א בנויא) חד בכלא, רוחא וגופא. דכתיב, (בראשית א) תוצאה הארץ נפש חייה למינה. מי למינה. ההוא רוחא דבר נש דנפיק זוגיה דדמי ליה.

ומאי הארץ, כמה דעת אמר, (הלים קלט) רקמתי במתניות הארץ, והא איקמו. תוצאה הארץ ונדי, אך רוחיה דאדם קדמאה, הינו דאקיינא, דא רוחיה דאדם קדמאה, הינו, מה דכתיב, (בראשית ג) ומפרי הארץ אשר בתוך הגן. ומפרי הארץ, דא קדשא בריך הוא, אשר בתוך הגן, אשר בתוך האשה, פגינן, הינו, אשא כי תורייע זילדה זכר, בתיב. ולא כליל דבר רוניקבא, כפום אורחות דעלמא, דאיןון, גרמו ליה, דלא מתחברן, כמה דנפקן מלעליא זוגות.

בגין דאדם קדמאה, זוגוג דיליה, חבו לקדושא בריך הוא, ועל דא מתפרקן, בד נפקין מלעליא, עד דהוה רעווא קמי קדשא בריך הוא, اي זבה בר נש, יבין ליה זוגתו, ואי לא, מפריישין לה מגיה, ויהבין לה לאחרא, מולדיזין בגין דלא קדכא יאות. ועל דא כתיב, (בראשית ו) לא יدون רוחי באדם. מי